

když o to vůbec nestála, zatímco její *mě* se neslo v lehce arogantních tóninách. Přece je jasné, proč zrovna *ji*: líbí se mu, tak jako se líbí i ostatním klukům ze školy. Jen se jí pro její podivínství a zamlklost nedostává takové pozornosti jako upovídaným holkám. Těmi ona pohrdá. Při pomýšlení na ně ji nenapadá nic jiného, než že prázdný sud nejvíc duní.

Spolužák přivřel dveře a udělal dva kroky k ní. Tereze se sevřelo hrdlo. Bála se.

„Takhle hlučnou jsem tě ještě nezažil,“ řekl.

„Protože se mi tu nelíbí,“ odpověděla Tereza a podivila se sama sobě, jak přesně dokázala zformulovat svůj názor, který po celou dobu potlačovala.

„Nelíbí se ti v knihovně? Knihy máš ráda,“ řekl.

S tím musela souhlasit. Lehce pokývala hlavou a stočila zrak k jedné ze spodních polic.

„Ráda píšu,“ pronesla.

„Blbosti na papír,“ ucedil.

Chtělo se jí brečet. Už tak si v zavřené knihovně přišla jako ve vězení a teď před ní stojí i její uštěpačný věznitel, který ještě před chvílí mohl být jejím spojencem.

V nepochopitelném víru emocí, v němž se mísila zvědavost, strach i obyčejný smutek, se rozhodla, že teď je ten nejlepší čas vězniteli říct o svých tajných básničkách na okrajích sešitů. Až teď, ve chvíli, kdy se si uvědomili, že se neznají, kdy se spolužák stal někým jiným, někým, kdo by takové věty na rušné ulice nikdy nevyslovil, mohla Tereza konečně mluvit. Strach přecházel v neukojitelnou potřebu vykřičet do světa své umělecké touhy.

„Píšu básně, nejsou to blbosti!“

Spolužák postoupil o dalších pár kroků. „Dělám si z tebe legraci. To nepoznáš?“

Tereze se malinko zkroutila brada.

„Promiň,“ odpověděla a přetáhla si rukáv dlouhé mikiny přes zápěstí. Druhou rukou ho pak začala žmoulat.

„Neomlouvej se. Tak o čem píšeš?“

Když po spolužákově reakci z Terezy vyprchal děs, *nechtěla* už o ničem mluvit, jen cítila, že *musí*, když už to načala.

„Někdy píšu básně, mám ráda literaturu.“

„Tak to jsi na tom správném místě, rozhlédni se kolem sebe.“

„Ale jak jsi mohl vědět, že ráda píšu?“

„Jsi divná. Každý divný člověk má rád knihovny.“

Jsi divná bylo jako vosí bodnutí; jako bolestivý hrot injekce, jako hrubé popíchnutí, po kterém se spolužák stal opět někým jiným. Tak rychle se v Tereze měnily nálady, že nechápala už ani samu sebe. A tak mluvila.

„Nejsem divná, jen ráda píšu.“

„Ale ano, jsi zvláštní, vůbec nevím, kdo jsi.“

„To jsi mě musel vzít až sem, abys mi to řekl?“

„Myslíš, že by bylo vhodné, abych ti tohle řekl ve škole? Abych ti tohle řekl na ulici? Vůbec jsi mi neodpovídala.“

„Mohl jsi to zkusit.“

„To je hloupost. Jen nevíš, co chceš.“

„Vím, co chci.“

„Tak co?“

„Psát knihy.“

„No vidíš, jen dvě slova, na která jsem musel tak dlouho čekat.“ Přistoupil blíž a chytil ji za ruku, kterou měla stále